BÓG ABRAHAMA, IZAAKA I JAKUBA

(piątek — spotkanie wieczorne)

Poselstwo szóste

Sen o Betel

Wersety biblijne: Rdz 28:10–22; J 1:51.

I. Sen Jakuba był snem o Bożym celu, o Betel, o domu Bożym (Rdz 28:10–22), którym jest dziś kościół (1 Tm 3:15) i który znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie jako wiecznym mieszkaniu Boga i Jego odkupionych wybrańców (Obj 21:3, 22):

A. Bóg miał sen, dotyczący uzyskania Nowej Jerozolimy, zbudowanego miasta, jako zwieńczenia swojej ekonomii; budowanie to jest wbudowywaniem Boga w człowieka i człowieka w Boga; Bożą budowlą jest Bóg-człowiek — budowla, w której Bóg jest domem człowieka (Ps 90:1; 91:1, 9), a człowiek — domem Boga (Iz 66:1–2; 57:15; J 14:20, 23; 15:5; Obj 21:3, 22).

B. Nasz sen dotyczy tego, by stać się Nową Jerozolimą — zwieńczeniem Bożej ekonomii — w. 9–10.

C. Zasada snu polega na tym, że spotyka nas w nim coś niemożliwego — por. Łk 1:37; 18:27; Hi 42:2–3; Ps 126:1; Jr 32:27:

1. Każda duchowa wizja to sen; jest nim także każde duchowe doświadczenie.
2. Większość niebiańskich wizji przychodzi w chwilach cierpienia, kiedy to zostajemy odcięci od tego, co ludzkie, i pokładamy ufność w tym, co Boże — por. Rdz 28:10–12.
3. Pierwszym snem w naszym duchowym życiu jest nasze zbawienie; snem jest także przyjście do życia kościoła, jak również poznanie praktyczności kościoła.
4. Centrum każdego duchowego snu stanowi Chrystus jako drabina, jako Ten, który przynosi niebo na ziemię i łączy ziemię z niebem — J 1:51.

II. Sen Jakuba w dwudziestym ósmym rozdziale Księgi Rodzaju to najistotniejszy moment całej tej księgi i najistotniejsze słowo w Bożym objawieniu:

A. Chrystus, będący niebiańską drabiną w Betel, mówi nam o tym, że Bóg pragnie mieć na ziemi dom, składający się z Jego odkupionych i przeobrażonych wybrańców, by przynieść niebo (Boga) na ziemię (do człowieka) i złączyć ziemię (człowieka) z niebem (Bogiem), czyniąc je w ten sposób jedno na wieki — J 1:51; Rdz 28:10–22.

B. W opisie snu Jakuba kamień (w. 11, 18, 22), filar (w. 18), dom Boży (w. 17, 19, 22) oraz oliwa (w. 18) są wyróżniającymi się elementami i podstawowymi czynnikami, z których składa się Biblia:

1. Kamień symbolizuje Chrystusa jako kamień fundamentowy, kamień szczytowy i kamień narożny na Bożą budowlę, Jego duchowy dom — Iz 28:16; Za 4:7; Dz 4:10–12.
2. Symbolizuje on również przeobrażonego człowieka, który został ukonstytuowany Chrystusem jako przeobrażającym pierwiastkiem, by stać się materiałem na budowę Bożego domu (Rdz 2:12; Mt 16:18; J 1:42; 1 Kor 3:12; 1 P 2:5; Obj 21:11, 18–20), którym jest dzisiaj kościół (1 Tm 3:15) i który znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie, wiecznym mieszkaniu Boga i Jego odkupionych wybrańców (Obj 21:3, 22; J 14:23).
3. Jakub użył kamienia za poduszkę, co oznacza, że boski pierwiastek Chrystusa, ukonstytuowany w naszej istocie za sprawą subiektywnego doświadczania Go, staje się poduszką służącą naszemu odpoczynkowi (obejmującemu zaspokojenie) i mocnym oparciem w naszym wnętrzu — por. Mt 11:28.
4. Przebudziwszy się ze snu, Jakub ustawił ten kamień-poduszkę jako filar; oznacza to, że Chrystus, którego doświadczyliśmy, który został w nas wbudowany i na którym

odpoczywamy, staje się materiałem na Bożą budowlę, Boży dom, i oparciem dla niej — por. 1 Krl 7:17, 21; Ga 2:9; Obj 3:12.

5. Na koniec Jakub wylał na filar oliwę, symbol Ducha jako zwieńczenia Trójjedynego Boga docierającego do człowieka (Wj 30:23–30; Łk 4:18); symbolizuje to, że przeobrażony człowiek jest jedno z Trójjedynym Bogiem i Go wyraża.
6. Kamień ten stał się Betel, domem Bożym (Rdz 28:17, 19, 22):
   a. Dom Boży jest wzajemnym mieszkaniem Boga i Jego odkupionych (J 14:2, 23) — człowiek jest mieszkaniem Boga (Iz 66:1–2; 1 Kor 3:16; Ef 2:22; Hbr 3:6; Obj 21:3), a Bóg mieszkaniem człowieka (Ps 90:1; 91:1; J 15:5; Obj 21:22).
   b. Dlatego dom Boży ukonstytuowany jest z Boga i człowieka, zespolonych ze sobą w jedno; w domu Bożym Bóg wyraża siebie w człowieczeństwie i zarówno Bóg, jak i człowiek znajdują wzajemne i wieczne zaspokojenie oraz odpoczynek — Ps 132:13–14.
7. Dzisiaj w życiu kościoła znajdujemy się w rzeczywistości Betel, w wypełnieniu snu Jakuba wraz z niebiańską drabiną, kamieniem, filarem, domem Bożym i oliwą; znajdzie to swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie jako wiecznym Betel, wiecznym domu Boga — 1 Tm 3:15; Obj 21:3, 22.
8. Dom Boży ukonstytuowany jest z Boga i człowieka, zjednoczonych, zespolonych i zinkorporowanych ze sobą w jedno — J 14:23; 1 J 4:15–16; por. Dz 17:24.

III. „We śnie ujrzał drabinę opartą na ziemi, sięgającą swym wierzchołkiem nieba, oraz aniołów Bożych, którzy po niej wchodzili w górę i schodzili na dół" (Rdz 28:12); „I rzekł do niego: Zaprawdę, zaprawdę, mówię wam: zobaczycie niebo otwarte i aniołów Boga wstępujących i zstępujących na Syna Człowieka" (J 1:51):

A. Drabina stanowi centrum, sedno, snu Jakuba; sen ten jest objawieniem o Chrystusie, gdyż jest On rzeczywistością drabiny, którą zobaczył Jakub.

B. Chrystus jako Syn Człowieka jest w swoim człowieczeństwie drabiną ustawioną na ziemi, która przynosi niebo (Boga) na ziemię (człowieka) i łączy ziemię z niebem w jedno — por. 14:6:
   1. Dzięki przyjściu przez wcielenie Pan Jezus wprowadził Boga w człowieka — 1:14.
   2. Dzięki przejściu przez śmierć i zmartwychwstanie Pan Jezus wprowadził człowieka w Boga — 14:6, 20.

C. Nasz odrodzony duch, który jest dzisiaj Bożym mieszkaniem (Ef 2:22), stanowi na ziemi podstawę, na której postawiony został Chrystus jako niebiańska drabina (Rdz 28:12; 2 Tm 4:22); dlatego ilekroć zwracamy się do swego ducha, doświadczamy Chrystusa jako drabiny, która przynosi nam Boga i nas Bogu:
   1. „Mając więc, bracia, śmiałość, by wchodzić do Świętego Świętych, we krwi Jezusa" — Hbr 10:19:
      a. Dzisiaj Święte Świętych znajduje się w niebie, gdzie jest Pan Jezus (9:12, 24); jak zatem możemy do niego wejść, gdy wciąż przebywamy na ziemi?
      b. Sekretem jest nasz duch, o którym mowa w Liście do Hebrajczyków 4:12; ten sam Chrystus, który jest w niebie, znajduje się teraz również w naszym duchu — 2 Tm 4:22.
      c. Jako niebiańska drabina (Rdz 28:12; J 1:51) łączy On naszego ducha z niebem i przynosi niebo do naszego ducha; dlatego ilekroć zwracamy się do swego ducha, wchodzimy do Świętego Świętych; tam spotykamy się z Bogiem, który jest na tronie łaski.
   2. „Podchodźmy więc ze śmiałością do tronu łaski, aby otrzymać miłosierdzie i znaleźć łaskę dla uzyskania pomocy w samą porę" — Hbr 4:16:
      a. Niewątpliwie tron, o którym tu mowa, jest tronem Boga, znajdującym się w niebie (Obj 4:2); tron Boga jest tronem władzy wobec całego wszechświata (Dn 7:9; Obj 5:1).

b. Jednak wobec nas, wierzących, staje się on tronem łaski, symbolizowanym przez wieko zadośćuczynienia (siedzenie zmiłowania) w Świętym Świętych (Wj 25:17, 21); tron ten jest tronem zarówno Boga, jak i Baranka (Obj 22:1).
c. Ten sam Chrystus, który zasiada na tronie w niebie (Rz 8:34), jest teraz również w nas (w. 10), czyli w naszym duchu (2 Tm 4:22), gdzie znajduje się Boże mieszkanie (Ef 2:22).
d. W Betel, domu Bożym, Bożym mieszkaniu, które jest bramą nieba, Chrystus jest drabiną, łączącą ziemię z niebem i przynoszącą niebo na ziemię (Rdz 28:12–17; J 1:51); skoro nasz duch jest dzisiaj Bożym mieszkaniem, jest teraz bramą nieba, gdzie Chrystus jest drabiną, która łączy nas, ludzi na ziemi, z niebem, i przynosi nam niebo.
e. Dlatego ilekroć zwracamy się do swego ducha, wchodzimy przez bramę nieba i dotykamy tam tronu łaski za pośrednictwem Chrystusa, który jest niebiańską drabiną.

D. Tam, gdzie znajduje się ta drabina, obecne są otwarte niebo, przeobrażony człowiek, spoczywające na nim namaszczenie oraz budowanie domu Bożego z udziałem tego człowieka.
E. Wynikiem tego, że Chrystus jest niebiańską drabiną, jest Betel, kościół, Ciało Chrystusa, a zwieńczeniem tej drabiny jest Nowa Jerozolima.

© 2026 Living Stream Ministry